

største Delen ikke vilde være faldne Fattigvæsenet til Byrde, med Nødvendighed repræsenterer et bethdeligt Tillæg i Lægernes Arbejde. Og dette Tillæg i Arbejde har ikke medført en tilsvarende Forøgelse af deres Indtægter; da Embedslægerne nemlig ere pligtige at behandle de nævnte Klasser af Patienter paa samme Vilkaar, som gælde for egentlige Fattiglemmer, erholde Lægerne efter de nugældende Regler ingenjomhelst Godtgørelse for det nævnte Arbejde, naar Rejser ikke ere foretagne, og ingen anden Godtgørelse end 2 Kr. i Diæter, naar Rejser ere foretagne.

Foruden ved den i nærværende Forslags §§ 1 og 2 indeholdte, allerede tidligere foreslaaede Forhøjelse af den de paagældende Embedsmænd tillagte Lønning af Statskassen, hvorom navnlig henvises til Rigsdags-tidende 1883—84 Tillæg A. Sp. 1791—93, maa Ministeriet saaledes under særligt Hensyn til de ovennævnte tvende Love formene, at der turde være god Føje til endvidere at hjælpe paa Lægernes knappe Embedsindtægt ved paa den i dette Forslags §§ 3—5 angivne Maade at forhøje de dem for visse Forretninger tillagte Gebyrer, som udredes af vedkommende kommunale Fonds. Allerede i Bemærkningerne til det Rigsdagens i Samlingen 1883—84 forelagte Lovforslag udtaltes det, at man maatte anfse den ved Plakaten af 4de Oktober 1825 fastsatte Betaling for offentlige Forretninger og Diæter for at være altfor lav, og at man derfor forbeholdt sig at fremkomme med Forslag til Lov om disse Beløbs Forhøjelse. Disse Beløb og ganske særlig de for Rejser bestemte Diæter, der for Rejser paa over og under 1 Mil kun udgøre henholdsvis 4 og 2 Kr. og for Rejser ved Tilhyn af Fattigvæsenets Patienter uden Hensyn til Afstanden kun 2 Kr., have nemlig paa Grund af den siden bemeldte Plakats Emanation foregaaende bethdelige Forandring i alle Forhold i lang Tid ikke kunnet betragtes som tidssvarende; dog danner maaste Plakatens ved Lov om Indpobning af Kobber af 4de Febr. 1871 § 8 opretholdte Regel om Størrelsen af Betalingen for Vaccination en Undtagelse. Saa meget større Grund til en Forhøjelse af hine Indtægter bliver der da, efter at de tvende fornævnte Love af 9de April f. A. i saa bethdelig Grad have forøget det Arbejde, Kommunerne kunne paalægge Lægerne, og synes det naturligt, at ikke blot Lægerne af Statskassen afholdte Løn for-

højes — hvilket for Statskassen vil medføre en forøget aarlig Udgift af c. 45,000 Kr. — men at ogsaa Kommunernes Bidrag til Lægernes Lønning forhøjes paa Grund af den Tilvækst, som deres Arbejde for kommunale Formaal har faaet, ligesom dette ogsaa stemmer med Princippet i Loven om Alherdomsunderstøttelse, hvorefter Byrden af denne Lov skal falde dels paa Staten dels paa Kommunerne. At det foreslaaede Tillæg til Vederlaget for Lægerne for den enkelte Kommune, der drager Nytte af Lægernes Arbejde for Fattigvæsenets og Alherdomsforørgelsens Vedkommende, ikke kan blive nogen trykkende Udgift, tør Ministeriet anfse for givet, ligesom det ogsaa formenes, at det forhøjede Vederlag er lavere end det, der erlægges af de Kommuner, som selv antage Læger til Udførelse af de paagældende Forretninger.

Hvad angaar de enkelte af Forslagets Bestemmelser, skal endnu bemærkes, at der i § 2 til de paagældende tidligere foreslaaede Bestemmelser under Hensyn til de senere foregaaende Forandringer er tilføjet Bemærkninger henholdsvis om Stadslægen i Randers og om Distriktslægerne i Videbæk og Sjørup, hvorhos Tillæget for Distriktslægen paa Anholt, der tidligere var 600 Kr. og som, efter at det har vist sig, at Embedet for dette Vederlag ikke kunde faas besat, jfr. Rigsdags-tidende 1886—87, Tillæg B, Sp. 1775—78, ved de efterfølgende Finanslove fastsattes til 1,200 Kr., nu foreslaas med sidstnævnte Beløb. Naar det i § 3 foreslaas, at Diætberegningen indtræder, naar Lægen kaldes over 2000 Men fra sin Bopæl, stemmer dette saavel som den foreslaaede § 5 med de i Lov om Foranstaltninger imod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme af 30te Marts d. A. § 24 indeholdte Afstandsbestemmelser, medens efter de gældende Regler paa Grundlag af Ordet „Rejser“ i Pl. 4de Oktober 1825 og Analogien af Lov om Tilhyn af 2den Januar 1871 Diætberegning kun antages at indtræde, naar Lægen kaldes længere end $\frac{1}{4}$ Mil fra sin Bopæl. Endelig er det fundet naturligt at have den Ubillighed, hvorefter vedkommende Læge for Besøg paa Røstæbernes Markjorder kun, naar han kaldes til Tilhyn, har Ret til fri Befordring, naaget der paa disse oftere foresalder længere Rejser, paa hvilke Lægen hidtil selv har maattet bekoste Befordring.